

SENTÈNCIA 2004-02 DE 29 DE GENER DE 2004

SANCIO DUANERA

Un defecte de vigilància és assimilable a una falta que justifica la imposició de la sanció

Ponent : M.I. Sr. Bernard Plagnet

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- T. S.L. va interposar recurs contra la decisió del Govern de data 15 de gener del 2003, d'inadmissió a tràmit del recurs d'alçada formulat contra la resolució de la Ministra de Finances del 23 d'octubre del 2002, sol·licitant la revocació de la decisió governativa.

2.- En la sentència de l'11 de juliol del 2003, el Tribunal de Batlles ha desestimat la demanda promoguda per T. S.L.

3.- En el seu recurs d'apel·lació de data 19 de setembre del 2003, T. S.L. manifesta principalment que:

-el fet de facilitar un numero de fiança equivocat no condueix a una declaració exempta de drets fiscals; es la pròpia administració qui, actuant negligentment, va provocar un perill de defraudació de l'import corresponent ;

-l'equivocació en assenyalar un numero de fiança no entra en els supòsits que preveu la Llei contra el frau en matèria duanera quan defineix el que s'ha d'entendre com a falsa declaració;

-cal constatar nombroses vulneracions en el procediment seguit per l'administració de Duana.

T. S.L. va confirmar els seus arguments en el seu escrit de conclusions de data 29 d'octubre de 2003.

4.- En la seva contesta de data 6 d'octubre de 2003, el MI Govern manifesta principalment que:

-en la casella numero 9 de la declaració hi constava el numero de fiança 1027 K, numero destinat al registre a efectes estadístics de les importacions amb excepció d'impost;

-hi ha lloc d'entendre que l'error provocat per l'agència de duanes T. S.L. es pot encabir dins de la tipificació de l'article 6 de la llei contra el frau en matèria duanera ;

res no fa pensar que si no hagués estat per l'actuació dels agents de Duana, aquestes imposicions haurien estat pagades;

-T. S.L. no ha estat en situació d'indefensió;

-la negligència de T. S.L. és suficient per a poder imputar la responsabilitat de la infracció a la part agent, hi ha lloc a imposar una sanció per falsa declaració amb defraudació de dret i imposicions, sanció plenament ajustada a dret.

El MI Govern va confirmar el seus arguments en el seu escrit de conclusions de data 29 d'octubre de 2003.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Competència El Tribunal Superior, Sala Administrativa, és competent per a conèixer del recurs, en aplicació de l'article 39-3 de la Llei qualificada de la Justícia.

Segon.- Sobre el procediment:

Resulta de l'examen de l'expedient que el procediment administratiu s'ha seguit correctament. En particular, la societat «T. S.L.» ha pogut presentar les seves al·legacions després de l'acta de contenciós de data 20 de setembre del 2002 (veure foli 25) i de la resolució del MI Govern de data 15 de gener de 2003 (veure foli 11).

Les possibles irregularitats comeses pel Servei de Duana no són substancials i no permeten l'anul·lació de la decisió. En efecte, com remarca justament la sentència recorreguda, cal aplicar les disposicions de l'article 36 del Codi de l'Administració : « En el cas que les formalitats prescrites hagin estat omeses o s'hagin portat a terme de forma irregular, l'acte serà anul·lat quan hom pugui pensar raonablement que la decisió hauria pogut ésser diferent si l'Administració hagués respectat aquelles formalitats».

Tercer.- Sobre el fons:

La infracció constatada pel Servei de Duana és un error de número comesa en la declaració (causa 9; veure foli 28). Però aquest error formal té una conseqüència important: el muntant dels drets a pagar és igual a 0 com ho mostra l'examen de la declaració. En efecte, l'error de número comporta per tant el no pagament dels drets.

Com ha jutjat aquesta Sala varies vegades, recauen determinades exigències particulars sobre les agències duaneres, que estan especialitzades en les declaracions duaneres. Han de fer una vigilància particular en l'examen de les declaracions.

Un defecte de vigilància és assimilable a una falta que justifica la imposició de la sanció.

En aquest cas, la societat T. S.L. està especialitzada en les formalitats duaneres i ella hauria hagut de verificar particularment la regularitat d'una declaració per la qual el muntant dels drets a pagar eren nuls. En efecte, aquesta circumstància priva l'Estat d'una percepció i l'agència ha de verificar curosament que es reuneixen les condicions de dispensa de pagament de drets.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació promoguda per «T. S.L.»

Segon.- Confirmar la sentència recorreguda i declarar que la resolució ministerial de data 23 d'octubre del 2002, és ajustada a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.